

RIETJE
ZORGT ERVOOR



DOOR

NANNIE VAN WEHL

MET TEKENINGEN VAN
ANS MULLER-IDZERDA

VAN GORCUM & COMP. N.V., UITGEVERS, ASSEN

RIETJE ZORGT ERVOOR

BEHOORT ALS DEEL 24 TOT

NAAR 'T ZONLICHT TOE

EEN SERIE VERTELLINGEN UIT DE KINDERWERELD, VOOR KINDEREN
N. V. V. Z.-SERIE - REEKS A
ALLE GEILLUSTREERD

HIERIN VERSCHENEN VOORTS:

- | | |
|--|---|
| <p>1. EEN FLINKE KAJUITSJONGEN - 2e druk
2. EEN HELD - 2e druk
3. VERBROKEN TOOVERMAGT
(Alle drie door Mevr. W. J. Bakker-Tenthoff)
4. NIEUW LEVEN
(Door Mevr. B. Huender-ter Braak)
5. PETER PAN IN DIEN WONDERTUIN
(Naar Sir J. M. Barrie
door Mevr. H. E. Homan-Vos)
6. HENDRIK VAN EIKENRODE
(Naar C. Schmid door Mejuffr. W. A. Hoog)
7. OP EÉN BANK - 2e druk
8. DE BOKKENWAGEN - 2e druk
(Beide door Mevr. W. J. Bakker-Tenthoff)
9. FRITSJE'S AVONTUUR
10. DE KLEINE SPAR, Een kerstverhaal
(Beide door Mevr. Gonda de Haan)
11. DE TOOVERKIP
(Door Mej. Mien Labberton)
12. DE GESCHIEDENIS VAN ROZALIE, HET
PRINSESJE
(Door Mevr. Gonda de Haan)</p> | <p>13. KLEIN-MARTJES KERSTGESCHENK
(Door Mevr. Gonda de Haan)
14. HET BEZOEK
(Door Mej. Mien Labberton)
15. STILLE NACHT
(Door Mevr. G. A. ter Braak-Huisinga)
16. TOCH GEVONDEN
(Door Mevr. E. v. d. Berg-Boldingh)
17. RIEKJE'S KERSTVACANTIE
(Door Mevr. Gonda de Haan)
18. STER VAN HET OOSTEN
(Vrij naverteld door G. A. ter Braak-Huisinga)
19. EEN JONGEN UIT DE BERGEN
(door Mien Labberton)
20. HOE HANS GESTRAFT WERD
(Door G. Bos)
21. DE WONDERTEMPEL
(door David Tomkins)
22. WAARDOOR REINTJE GEHOLPEN WERD
(door Mej. Mien Labberton)
23. DE KERSTGROET
(door Rein Valkhoff)</p> |
|--|---|

HIERNAAST VERSCHIJNT EEN B-REEKS

ROND DEN HAARD

HIERIN VERSCHENEN TOT NU:

1. DE KLUIZENAAERS VAN HET HYMALAYA-GEBERGTE
2. HOE DE MAAN HIELP
3. DE LEGENDE VAN DEN BEKER
4. DE KINDEREN VAN HET LICHT
5. HET KERSTSPROOKJE VAN DRIE KLEINE KINDERTJES
HET EDELHERT
6. HET TOOVERMASKER en HANSJE EN DE DIËREN
(Door Mevrouw I. C. Thomson--Wentholt en W. J. Eelssma)

RIETJE ZORGT ERVOOR

RIETJE ZORGT ERVOOR

DOOR

NANNIE VAN WEHL

MET TEKENINGEN VAN
ANS MULLER-IDZERDA



VAN GORCUM & COMP. N.V. - UITGEVERS - ASSEN



RIETJE EN DE NIEUWE MENSEN.

In Rietje's straat stond een huis leeg. Het bord van „Te koop” was er af. Er zouden nieuwe mensen in het huis komen: een meneer, een mevrouw en een jongetje van vijf jaar. Dat vond Rietje heel prettig. Het was de eerste keer, dat Rietje in haar straat een verhuizing zou zien — er werd niet vaak verhuisd in Rietje's straat. De mensen, die er woonden, waren er meestal geboren, en hun vaders ook weer, en die hun vaders ook weer. Rietje's familie woonde het allerlangst in de straat: de betovergrootvader van haar betovergrootvader had hun mooi groot huis laten bouwen. Driehonderd jaar lang woonde er telkens iemand in, die Daniël Wouters heette. En dan weer zijn zoon, die Harmen Wouters heette. En dan weer een Daniël — zo netjes om de ander. Rietje's vader heette Daniël, en haar oudste broer Harmen. Rietje's moeder had al meermalen aan tafel gezegd: „Als de nieuwe mensen komen, zal ik er es gauw Rietje naar toesturen om te vragen, of we ergens mee helpen kunnen. *Wij* wonen het langst in deze straat, *wij* moeten de eer van de straat ophouden.” — Nu, dat was wel iets voor Rietje, en bij haar wandelingen op de stoep liep ze al telkens te kijken, of ze nog geen teken van leven in het lege huis zag. — „Er zal wel eerst gewerkt moeten worden!” zei

mevrouw Wouters. „De mensen, die er in gewoond hebben, waren niet àl te netjes.”

Op een morgen wandelde Rietje weer naar het lege huis. Onderweg moest ze eerst heel hartelijk wuiven naar een wegrijdende auto, waar een buurmeneer en een buurmevrouw in zaten. Meneer en Mevrouw wuifden heel hartelijk terug; Rietje was een dikke vriendin van hen. — Toen Rietje het huis naderde, zag ze, dat de voordeur openstond. Ze liep een stapje harder. Fijn! nu zou er iemand wezen. — Bij de voordeur was niemand. Rietje ging onbeschroomd de vestibule binnen en kwam toen in de gang, die even lang als haar eigen gang was. Dertien meter lang, alles marmeren tegels. Het meisje van Rietje's moeder zei wel eens: „Rietje, mag ik je autoped hebben, om open te doen?” Maar dan reed Rietje gauw weg op haar autoped en deed zelf open.



Deze lange gang wandelde ze bedaard door. Ze hoorde gestommel in de grote, donkere keuken. Daar was een dienstmeisje aan het werk. Een doek had ze om haar haren gebonden, een groot bont schort voor. — Bij haar stonden twee emmers met borstels en dweilen en zelfs een paar klompen. Het meisje was duchtig aan het vegen en keek verwonderd op naar het kleine meisje, dat uit de gang kwam.

Rietje begon heel vriendelijk: „Dag! ik kom je helpen — ik ben Rietje Wouters, zie je — we wonen hier al driehonderd jaar, en daarom zegt Moeder, dat we iedereen moeten helpen, die hier komt wonen.” — Het meisje liet haar veger vallen van verwondering. „Driehonderd jaar!” zei ze. „Hoe kom je er bij, kind? Woon jij hier al driehonderd jaar?” Nu moest Rietje toch schateren van 't lachen: „Nee,



ik niet! Maar mijn vader en mijn grootvader en....” „O, ik begrijp het!” zei het meisje. „Je familie. En wil je me helpen? Nou, graag. Want eigenlijk kun je alléén hier niets beginnen. Ik zou eigenlijk al dadelijk op stap moeten om een schoorsteenveger op te snorren.” — Rietje moest al weer lachen. „Opsnorren! wat zeg je dat leuk! Ik weet wel, waar een schoorsteenveger woont! Wil ik hem halen?” — „Ja, en dadelijk meebrengen, hoor!”

Rietje weer weg. Haar voetjes draafden over de tegels en later op de stoep. Hun eigen schoorsteenveger woonde vlak op de hoek. Als hij nu maar thuis was! Hij wàs thuis. Hij ging dadelijk met Rietje mee,



zijn ladder op de rug, zijn touwen om hem heen en over zijn schouder. Hij bedankte Rietje, dat ze hem een nieuwe klant aanbracht.

Toen Rietje weer in de donkere keuken stond, zei het meisje: „Weet je nu ook, waar ik schuurzand kan krijgen? Want dat heb ik vergeten!” — „O, dat zal ik wel voor je halen!” riep Rietje. „En ik zal maken, dat de kleine Vlijt geregeld bij je komt!” — „De

kleine Vlijt!” riep 't meisje. „Wat 's dat nu weer?” „O, een wagen met schuurzand en borstels en Vim — maar geef me geld, dan zal ik schuurzand voor je halen....” — „Nee,” aarzelde het meisje. „Dat durf ik niet. Je bent toch een jongejuftrouwte — ik kan jou toch geen schuurzand laten halen....” — „Ja, maar, Moeder heeft gezegd, dat we helpen moesten.

We wonen hier driehonderd jaar! Dààrom! Geef nou geld!"

De schoorsteenveger knikte het meisje geruststellend toe. „Rietje zorgt voor de hele buurt!" zei hij. „Laat haar maar gerust gaan. Haar moeder vindt het best. — Waar ga je heen, Rietje?" — „Naar Paling-Lucifer!" zei Rietje en was al weg, een paar centen in de hand.

De schoorsteenveger moest het meisje uitleggen, hoe die koopvrouw aan haar mooie naam was gekomen. Op marktdagen verkocht ze paling en prees haar waar aan met een kreet, die leek op: Paling-Lucifer! Niemand bekommerde er zich ooit om, wat ze eigenlijk riep.

Onderweg zag Rietje de auto van daarnet terugkomen met alleen den meneer er in. Ze moest eens even wachten, tot de meneer uitstapte en vroeg ongerust: „Waar hebt u uw vrouw gelaten?" — „O, die is goed bezorgd, hoor, Rietje!" lachte Meneer. „Die is eens een dagje naar haar moeder in Delft!"

Rietje liep door, ook naar haar moeder, om haar te vertellen, dat ze nu volop werk had aan 't helpen van de nieuwe mensen en dat ze Paling-Lucifer ging opzoeken. — „Vraag aan dat meisje, of ze om twaalf uur hier een boterham komt eten!" zei Moeder.

Rietje haalde netjes het zand en ging toen terug naar 't lege huis. „Hier, en Moeder vraagt, of je om twaalf uur een boterham bij ons komt eten." — „Ik heb boterhammen bij me!" zei het meisje. „Maar ik vind het heel vriendelijk!" — „Ja, maar wat drink je erbij?" vroeg Rietje. — „O, wat water!" zei het meisje. — „Nou, kom dan bij ons, dan krijg je van onze Betje koffie!"

Het meisje wou wel heel graag, maar ze durfde niet uit verlegenheid. De schoorsteenveger moest haar weer bemoedigend toeknikken. Toen zei ze tegen Rietje, dat ze heel graag zou komen. Rietje hielp de hele dag mee met boodschappen



doen en raad geven. Toen het meisje 's avonds weg ging, beloofde Rietje, dat ze de volgende dag wéér zou helpen. „Ja, maar!” zei het meisje weer. „Je bent nog maar zo'n kleine snoes — je moet morgen weer spelen!”

„Ik heb geen tijd om te spelen, als er nieuwe mensen komen!” zei Rietje. „Je moet niet vergeten, we moeten helpen! We wonen hier al driehonderd jaar!”

RIETJE EN DE OUDE JUFFROUW.

Rietjes huis stond midden in de oude stad. Het was een groot, oud huis. Rietje was veel alleen; haar broers en zussen waren allemaal al groot, haar moeder had het druk met de zorg voor een groot huis en een groot huisgezin.

Rietje had een grote tuin achter haar huis, maar ze was het liefst op straat. Daar was veel meer te zien en toch was het er niet gevaarlijk voor een verstandig meisje van vijf jaar, dat goed oplet met oversteken en meest op de brede trottoirs blijft.

Tegenover Rietjes huis was een keurig klein huis, waarin alleen maar een oude juffrouw woonde. Die was altijd heel alleen in huis, behalve een paar uur per dag, als ze een werkster had. Rietje was heel goede maatjes met de hele buurt en maakte overal wel eens een praatje of werd binnengehaald voor een stukje chocola. Maar de oude juffrouw had zich nog nooit met Rietje bemoeid. Op een dag zei Rietje opeens in zichzelf: „Ik ga eens bij de oude juffrouw aanbellen.”

Zo gezegd, zo gedaan. Na een klein poosje werd de deur op een kier opengedaan en de oude juffrouw zei: „Wat is er, kindje? Ik heb niet veel tijd.”

„O,” zei Rietje. „Ik wou eens wat bij u komen. Ik kom hier bij iedereen, ziet u.”

„Ja, maar niet bij mij,” zei de oude juffrouw beleefd.
„Ik heb geen tijd voor kindertjes. Dag meisje!”
En dicht was de deur weer. Rietje liep naden-



kend over het brede trottoir. De juffrouw had helemaal niet onvriendelijk gepraat, maar 't viel Rietje toch erg tegen, dat ze niet naar binnen mocht. Voortaan ging ze meer op het huis van de oude juffrouwletten. Ze zag, dat er bijna niemand ooit naar binnen kwam. De werkster, voor een kort poosje. En soms de tuinman. Maar alle boodschappen deed de juffrouw altijd af door het harretje van de deur. Rietje tobde gewoon over het zeggen van de juffrouw: „Ik heb geen tijd voor kindertjes.”

Op een mooie zomermiddag liep Rietje voor haar eigen deur heen en weer met de poppenwagen. Ze keek weer telkens naar het huis van de juffrouw. Wat was het daar altijd doodstil! En wat hingen er een mooie kanten gordijnen voor het raam! Naast

de deur was een breed raam — daarachter liep de trap omhoog, dat had Rietje gezien, toen de juffrouw eens boodschappen aannam. Voor dat brede raam hing het allermooiste kanten gordijn, een patroon er op vol engeltjes met bloemenmanden. Rietje keek vaak naar dat prachtige gordijn. Nu ook weer, nu het zo hagelwit was in de zomerzon. Hè?? wat was dat? Aan de franjes bewoog het gordijn telkens, alsof er van beneden aan werd getrokken. Zou er een grote bromvlieg tussen de franjes bezig zijn? Rietje keek en keek, maar neen — dat zou wel een bromvlieg als een olifant moeten



zijn. Het gordijn bleef bewegen. Een muis, die er mee speelde? In de oude huizen waren heel veel muizen. Een hondje?? Zou de oude juffrouw een hondje hebben — wèl tijd voor een hondje en niet voor kindertjes?

Rietje keek en keek.... Daar opeens.... zag ze een witte magere hand en die wou op 't raam tikken, maar kon er niet bij. Weg was de hand.

Rietje rende naar huis. „Moeder, moeder! bij de oude juffrouw is zó iets raars! Het gordijn doet zo raar! Kom mee!”



Moeder ging dadelijk mee. Ze kon nooit anders dan met zorg denken aan die oude dame, die helemaal alleen woonde, en ze had altijd het gevoel: „Vandaag of morgen, dan gebeurt er wat met zo'n oude ziel alleen!”

In haar eigen vestibule met de voordeur open zag ze 't al: Ja, daar was iets niet pluis! Kijk, het gordijn werd zenuwachtig heen en weer getrokken en o! daar was de hand, een witte magere hand, die net niet met de knokels bij het raam kon komen om te kloppen! In een ogenblik stonden Moeder en Rietje voor 't grote raam. Moeder begreep al, wat er gebeurd moest zijn: de oude juffrouw was van de laatste treden van de trap gevallen en lag nu vlak achter haar eigen voordeur. Moeder kon de juffrouw niet zien door het kanten-gordijn. Toen ging Moeder met haar mond voor de brievenbus: „Hebt u zich erg pijn gedaan?”

„Ja!” klonk een dappere, heldere stem van achter de deur. „Ik denk, dat ik mijn been gebroken heb! Ik kan niet opstaan!”

„Mag ik den smid halen om de deur open te steken?” Maar de dappere stem riep verschrikt: „Neen! neen! dan is 't slot kapot! Ga u naar den huisbaas, alstublieft, die heeft de sleutel! Die woont op de Ganzenmarkt, meneer Lammers!”

Moeder vond het vreselijk, dat ze de oude dame nu nog moest laten liggen, tot ze van de Ganzenmarkt terug was en verbeeld je dan eens, dat de huisbaas niet thuis was!

„Blijf jij hier, Rietje”, zei ze en weg snelde ze. De huisbaas was gelukkig thuis; handige Moeder liep op de terugweg tegelijk bij een dokter en bij de wijk-

verpleegster aan en liet den huisbaas met de sleutel vooruit lopen.

Toen was het even een hele drukte in het stille huis van de oude juffrouw en Rietje voelde zich een



persoontje van gewicht, ofschoon ze door haar moeder het huis was uitgezet, toen ze met de groote mensen mee naar binnen was gegaan.

Neen, neen, geen kinderen, als er een ongeluk is gebeurd! Een uur later was de oude dame met een

ziekenauto naar het ziekenhuis gebracht. Ze had tegen Rietjes moeder gezegd: „Bedank uw kleine meid. Als ik beter ben, hoop ik, dat ze me eens komt opzoeken.” De flinke oude dame was gauw weer beter. Na vier weken kwam ze weer in haar huis terug. Ze had nu een meisje bij zich in huis, dat voor de huishouding zorgde. Nu had ze wèl tijd voor kindertjes en liet heel gauw vragen, of Rietje eens bij haar kwam. Rietje werd een goed vriendinnetje van de oude juffrouw, wandelde met haar in de grote tuin achter het kleine huis of zat bij haar in de heerlijke tuinkamer en babbelde honderd uit. Rietje vond het heel prettig, dat het stille huis voor haar was opengegaan en de oude dame vond het heel prettig om tijd te hebben voor kindertjes. Ze was blij met haar vriendinnetje.



PIET DE MELKBOER.

In het Park woonden heel veel kleine kinderen. Want het was er zo'n echte buurt voor families met kleine kinderen. De lucht was er zuiver, alle tuinen waren de



moeite waard om naar te kijken en de kinderjuffrouwen, de kindermeisjes en de verpleegsters konden er rustig achter de kinderwagens rijden, terwijl de kindertjes, die al lopen konden, onbezorgd om de wagen mochten dartelen. Elke auto en elke wagen deed een beetje bedaard aan in het Park. Het was er zo mooi, waarom zou je er zo gauw weer uit rennen?

Piet de melkboer reed ook altijd heel op zijn gemak door het Park. Hij bediende bijna huis aan huis. Hij was niet meer jong, Piet de melkboer. Zelf had hij al

grote kinderen. Een mooi gezicht had hij helemaal niet; het was zo verweerd, dat 't deed denken aan grauwe eikenschors.

Een mooie stem had hij ook al niet — een heel zware basstem, die bij het geringste boodschapje, zo 's morgens tegen het meisje over een fles melk meer of minder, door het huis schalde. Onder geweldige wenkbrauwen stonden echter een paar blauwe ogen, zo klaar en helder als van een jongen.

Die man met dat lelijke gezicht en die lelijke stem was zo iets als een Toverman. Als een Kerstman, het hele jaar door. Als een Sint-Nicolaas, ook al 't hele jaar door. De kinderen van de buurt waren dol op hem. Heus, ze hielden dol en dol veel van hem. Zo 's morgens, als ze het langzame stappen van Jan, het paard, hoorden en het gerammel en gerinkel van melkflessen en boterpotten, kwam er leven in de kinderkamers. De kleinsten moesten voor het raam of op het balkon om naar Piet te kijken en hem goedenmorgen toe te zwaaien of te roepen. De groteren lieten zich gauw in de kleren helpen om met het meisje mee melk te gaan nemen. En dan mochten ze meerijden, iedere familie op de beurt. De bok zat altijd vol kinderen, broertjes en zusjes, vriendjes en vriendinnetjes. En de allergrootsten, die al op de H.B.S. gingen en gewichtig met hun fietsen het tuinhek uitkwamen, om naar school te gaan, hun zware tassen achterop, hadden allemaal nog een blijde groet of een hartelijk woord voor Piet den melkboer, want ze waren de tijd niet vergeten, dat ze ook op het balkon naar hem hadden staan zwaaien, en zich later weer, gauw gauw in het jasje hadden laten

helpen, om mee naar de open deur te gaan en mee melk te nemen.

Op een goede, ach neen, op een kwade dag belde Piet 's morgens aan bij een van zijn klanten in de mooie Beukenlaan. Twee kinderen waren er in dat huis, die die morgen zouden mogen meerijden. Want de beurten



werden al lang van te voren besproken! Het meisje kwam uit de keuken; de kinderen snelden de trappen af, ze hadden boven al gemutst en gejest klaar gestaan en de deur werd opengedaan.

Maar was dat Piet? Zijn zware basstem zweeg, hij vroeg slechts met de ogen: Hoeveel? En zijn gezicht stond zo bedroefd.

„Scheelt er wat aan, Piet?” vroeg 't meisje meelijdend.

„Ach”, antwoordde hij ontwijkend. „Ach.... Twee dus?”

Maar het meisje zag, dat zijn handen beefden, toen hij haar de flessen overreikte. Ze ging het geld uit de keuken halen en liep meteen naar de huiskamer, waar Mevrouw het ontbijt klaar maakte.

„Mevrouw! Piet kijkt zo raar. Wat zou er zijn? Hij schijnt 't mij niet te willen zeggen....”

Mevrouw ging dadelijk naar de vestibule en trof er een vreemd tafereel: Piet, die doodstil zijn grote kop thee uitdronk, die hij in dat huis geregeld kreeg, en de twee kinderen, die hem onderzoekend en ongerust stonden aan te kijken.

„Wel Piet, is er narigheid thuis?” vroeg mevrouw hartelijk. Piet keek op. Zover zijn verweerde gezicht blozen kon, bloosde het. Dof keken zijn anders zo heldere jongensogen mevrouw aan.

„Nee.... ach neen.... mevrouw.” Hij zette de kop haastig neer en keek bijna ongeduldig langs mevrouw heen de gang in. Hij wou nou maar zijn geld hebben, en dan weg.

„Ja maar Piet, er scheelt tóch wat aan,” zei mevrouw vastberaden. „Kom, vertel 't me eens — misschien kan ik je ergens mee helpen.”

„Nee, mevrouw,” stamelde Piet en de kinderen merkten met angst, dat hij moeite had om niet te huilen. Verbeeld je nu toch, Piet huilen!

„Niemand kan me helpen — 't is mijn eigen domme schuld.” Net kwam 't meisje met 't geld. Piet nam zijn pet af, draaide zich om en wou weggaan. Maar mevrouw liet hem niet gaan.

„Kom mee, Piet!” zei ze kalm. Ze ging hem voor naar de werkkamer — ze wou weten, wat er aan de hand was en ze dacht, dat hij 't misschien niet wou zeggen, waar de kinderen en het meisje bij waren.

„Let U dan even op mijn wagen?” vroeg hij in 't voorbijgaan aan het meisje. Nu, dat deed ze graag. Het paard zou geen poot verzetten, vóór Piet er weer was en de kinderen vonden 't dolknus om vast op de bok te kruipen.

En daarbinnen kwam het verhaal los.

Piet had een grote zwartleren portemonnaie met geld verloren, geld van de zaak. Een heleboel geld was 't, omdat 't Zaterdagmorgen was, honderd en één gulden en een paar dubbeltjes. Vele mensen betaalden Zaterdagmorgen voor de hele week. Piet had de portemonnaie zo maar los in de zak van zijn witte jasje gehad.

„Dom van me, mevrouw, mijn eigen domme schuld, maar ik dacht telkens: Zo dadelijk doe ik dat bankpapier in mijn binnenzak. En dan deed ik 't toch weer niet.”



Mevrouw schrok er van. Honderd en een gulden, geen kleinigheid! Die moest Piet aan de zaak vergoeden. Piet, met zijn grote

gezin. Mevrouw dacht even na. Toen zei ze: „Piet, kom om vier uur vanmiddag eens bij me.”

„Alstublieft, mevrouw!” zei Piet. En ging beleefd groetend weg, niet wetend, wat hij daarvan denken moest. Misschien wist mevrouw er dan wat op? Een klein beetje hoop verlichtte zijn hart. Hij klom op de bok naast de kinderen en deed eerst een boodschap met hen, die ze verbazend gewichtig vonden. Hij reed naar het Politiebureau en ging daar aangeven, dat zijn portemonnaie met honderd en een gulden verloren was. De kinderen mochten op de wagen blijven passen

en vonden het heel belangwekkend zo vlak voor 't Politiebureau, waar je van de hoge bok af ver in de donkere gang kon kijken. De agenten liepen in en uit en liepen in het grote huis ook van kamer tot kamer in hun blote hoofd. Daar kwam Piet weer naar buiten en de morgenrit ging verder.



Mevrouw Van Dam gunde zich ternauwernood tijd behoorlijk te ontbijten. Haar man was al weg, de kinderen hadden boven bij juf ontbeten. Zij nam een beschuit en een kop thee, ruimde toen af en ging in de grote eikenhouten fauteuil zitten bij de telefoon. De telefoongids naast haar, op 't tafeltje, papier en potlood klaar. En ze belde de hele buurt op, klant voor klant van Piet. Overal deed ze 't verhaal van 't ongeluk, dat Piet had getroffen. Meer niet. En dan glimlachte ze in zichzelf, omdat dan, na even zwijgen, het antwoord kwam: „O, wat zullen de kinderen dat

vreselijk vinden. Die arme Piet. Zeg, daar moeten we wat aan doen."

„Goed zo!" antwoordde Mevrouw Van Dam dan blij. „Zo dacht ik er ook over."

„Nu zeg, ik stuur de kinderen naar je toe met iets voor Piet, hoor! Strakjes op hun morgenwandeling."

„Prachtig!" en mevrouw Van Dam hield netjes aan-



tekening van de namen der mensen, die ze had opgebeld.

Bellebel! Bellebell! De bel stond niet stil, die Zaterdagmorgen bij mevrouw Van Dam. Ze deed zelf telkens open en was dan blij-nieuwsgierig wie er nu weer zijn zou.

Al de juffrouws en de kindermisjes uit de buurt kende ze — het Park was zo echt een buurt apart, een klein dorp vlak bij de stad. Daar waren Mientje en Gerie met hun lieve Duitse Juf in haar mooie bruine verpleegsterskleren, en dikke Toetie met haar grappig kindermisje met twee stijfgevlochten vlechtjes. Ze liep altijd te hard voor Toetie. Daar waren de vier kleine Datema's met hun snoezige juffrouw-als-een-grootmoeder, die ook al de juffrouw van hun moeder was geweest. En allemaal brachten ze een envelop mee, en in al die enveloppen waren briefjes met de namen der kinderen: „Uit de

spaarpot van Toetie," „Van vier kleine Datemaatjes," „Melk is goed voor elk, zegt Janneman," en dan was er een rijksdaalder in het papiertje, waar Jans wijze woorden op stonden.

„Piet in de Put, 't zal niet gebeuren,
Daarvoor zorgen de kinders van Heurn."

En bellebel en bellebel! Enveloppen met aardige gezegden erin en altijd de kindernamen.

Mevrouw Van Dam was helemaal rood in haar gezicht van opwinding en blijdschap. O, die Piet! Wat zou die blij zijn! En hoe heerlijk, dat ze dat allemaal nog *vóór de Zondag* klaar kreeg! Want anders, wat een vreselijke Zondag zou Piet en zijn gezin hebben.

Even over twaalfen ging Mevrouw eens optellen. De honderd-en-een gulden waren er. En zelfs al iets meer; dat zou ze dan aan een Kindertehuis in de buurt sturen. Ze keek op haar lijstje, wie nog niet geweest waren. En ze ging weer aan 't opbellen. „Niet meer nodig hoor! Ik ben er al. Heerlijk voor Piet."

Tegen vier uur kwam Piet. Mevrouw Van Dam was gauw even naar de stad geweest en had de grootste en stevigste zwartleren mannenportemonnaie met een ferme stalen sluiting gekocht, die ze vinden kon. Dat was haar eigen bijdrage voor Piet.

De groote portemonnaie lag klaar, het geld erin. Piet kwam bedremmeld de kamer binnen, zijn pet in de hand. Nog altijd was zijn portemonnaie niet terecht, hij was weer net aan 't politiebureau gaan horen.

„Piet!" zei mevrouw van Dam en hield hem de nieuwe grote portemonnaie voor. „Piet, de kinderen van het Park willen niet, dat jij zo'n verdriet hebt. Ik heb het

hun allemaal verteld door de telefoon en van alle kanten zijn ze mij geld komen brengen om je het verlies te vergoeden. Om twaalf uur heb ik moeten zeggen: Ik heb niet meer nodig. Alsjeblief Piet, uit naam van de kinderen van het Park."

Met bevende handen nam Piet de grote zware portemonnaie aan. En toen hilde Piet. Dikke tranen van



blijdschap en dankbaarheid. Ach dan toch, die kinderen! die kinderen!

Nog met dikke tranen in zijn stoppelig baardje, over zijn oud verweerd gezicht ging hij alweer naar het politiebureau om naar de portemonnaie te vragen. Hij kon toch gevonden zijn en dan moest al dat goeie geld toch weer terug in de spaarpotten der kinderen! Weken lang bleef hij er heen lopen en vragen. Maar de portemonnaie was weg en bleef weg. Eindelijk

raadden de Politie-agenten hem aan, nu maar niet meer te komen — dat was mis en afgedaan. Dikwijls bekeek Piet de mooie grote portemonnaie en dan vloeide zijn hart weer over van blijdschap en dankbaarheid.

